

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **I. S.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR:,
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2020 č. j. OAM-188/ZA-ZA11-D02-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Současně bylo napadeným rozhodnutím určeno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Nařízení“), kterým se stanoví kritéria a

postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Polská republika.

2. Žalobce namítá, že je přesvědčen, že žalovaný nepostupoval při vydání rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť měl vést meritorní řízení a v jeho rámci posoudit žalobcem prezentované důvody podané žádosti, a to s ohledem na skutečnost, že vyšly najevo nové zásadní skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně skončeném řízení, a které v kombinaci s již dříve známými skutečnostmi odůvodňovaly udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, či případně udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
3. Poukazuje na skutečnost, že podle jeho názoru je státem příslušným k posouzení žádosti Česká republika. V této souvislosti namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť dle žalobce žalovaný konstatoval, že žalobce byl v době podání žádosti držitelem platného dlouhodobého víza č. POL013989691 vydaného Polskou republikou s dobou platnosti od 6. 11. 2019 do 29. 10. 2020, je tedy třeba aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení. Z odůvodnění rozhodnutí však dle žalobce nelze jednoznačně dovodit, že mu nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalobce se domnívá, že příslušným státem k posouzení žádosti by měla být ČR, kde podal žádost, a kde se v současné době nachází.
4. Žalobce dále uvádí, že na Ukrajině dlouhodobě probíhá vnitrostátní ozbrojený konflikt, který v poslední době znovu nabírá na intenzitě v důsledku přímé vojenské konfrontace s Ruskou federací v Azovském moři, a v souvislosti s boji na východě Ukrajiny a zmíněným konfliktem ukrajinského a ruského námořnictva, kdy byl vyhlášen válečný stav a jsou opět každodenně hlášeny střety a přestřelky včetně mrtvých, a to jak mezi příslušníky vojenských jednotek, tak i mezi civilním obyvatelstvem. Současně je dána obava, že v případě návratu do vlasti bude žalobce s vysokou pravděpodobností povolán do armády, a následně nasazen do bojových operací, kdy by byl reálně ohrožen na životě. K tomu odkázal na § 14a zákona o azylu. Ozbrojený konflikt ohrožuje celou zemi. Přestěhování se do jiné části Ukrajiny žalobce naprosto vylučuje, takové řešení není v jeho ekonomických možnostech a ani není možné s přihlédnutím k situaci na Ukrajině, jedná se o účelové tvrzení žalovaného, který se snaží jeho situaci bagatelizovat.
5. Žalobce se domnívá, že přinejmenším splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný dle žalobce porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nelze mít důvodné pochybnosti a v rozsahu potřebném pro daný případ, dle § 50 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný si pro rozhodnutí neopatřil dostatečné podklady. Pokud by žalovaný skutkový stav věci šetřil řádně, musel by žalobci doplňkovou ochranu udělit.
6. Žalovaný uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou. Řádně a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, proč je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušná Polská republika. Dne 10. března 2020 obdržel správní orgán od Polské republiky informaci, že žalobci bylo vydáno vízum č. POL013989691 s platností ode dne 6. listopadu 2019 do 29. října 2020 s mnohonásobným vstupem a 180 dní pobytu. Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, tedy v

případě žalobce Polská republika. Na základě toho pak správní orgán požádal dne 11. března 2020 Polskou republiku o převzetí žalobce. Dne 16. března 2020 obdržel správní orgán informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný konstatoval, že by očekával, že žalobní argumentace bude směřovat např. do existence systémových nedostatků v polském azylovém řízení. Taková argumentace však v žalobě naprosto chybí. Žalovaný tak považuje vyjádření se ke zbytku žalobní argumentace, která směřuje spíše do rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, za nadbytečné.

7. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Žalobce k žádosti uvedl, že je čečenské národnosti, nikdy nebyl politicky aktivní, je ženatý a má dvě děti. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu války na Ukrajině, na straně Ruska bojují Čečenci, a protože žalobce je Čečenec, má z toho problémy.
9. Při pohovoru upřesnil, že žil nejdříve na Ukrajině, poté se rodina přestěhovala do Ruska, a následně opět na Ukrajinu. Jeho bratranec bojuje proti Ukrajině, to žalobci činí problémy. Ukrajinci vracející se z východu Ukrajiny to žalobci vyčítají a fyzicky jej napadají. Konkrétně jej naposledy napadli jeho známí v Užhorodu, jednoho Čečence zabili. Žalobce se nejprve bitkám vyhýbal, ale poté se nakonec také zapojil. Státním orgánům potíže nehlásil, to by vyvolalo ještě další problémy. Ve vlasti jej nic dobrého nečeká. V ČR je již 15 let, měl zde povolen dlouhodobý pobyt, když ale onemocněl, nestihl si jej prodloužit a přišel o něj. Ve vlasti neměl nikdy problémy se státními orgány.
10. Součástí spisu je potvrzení ze dne 10. 3. 2020 z Polské republiky o tom, že žalobci bylo uděleno polské vízum č. POL013989691 platné od 6. 11. 2019 do 29. 10. 2020. Dále je ve spise rovněž akceptace ze dne 16. 3. 2020, kde je vyjádřen souhlas polské strany s aplikací čl. 12 odst. 2 Nařízení.
11. Žalobci byla dána možnost, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, ten však této možnosti nevyužil a k seznámení s podklady se nedostavil, jak dokládá úřední záznam ze dne 20. 5. 2020.
12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
14. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je *žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
15. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
16. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*

17. Podle č. 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
18. Podle č. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
19. Podle č. 12 odst. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
20. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení vypočtených ustanovení správního řádu soud uvádí, že v postupu žalovaného neshledal deficity a neshledal nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil skutkový stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zohlednil okolnosti případu, zjistil všechny potřebné skutečnosti a své závěry uspokojivým způsobem odůvodnil.
21. Soud se předně ztotožnil s argumentací žalovaného v otázce, který členský stát EU je příslušný k posuzování žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Z citovaných pasáží, konkrétně z čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, vyplývá, že pakliže je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
22. V případě žalobce žalovaný zjistil, že žalobci bylo vydáno vízum č. POL013989691 s platností od 6. 11. 2019 do 29. 10. 2020. Žalobce tedy je držitelem platného víza a soud proto shodně s žalovaným konstatuje, že je zde namístě aplikovat čl. 12 odst. 2 Nařízení. Žalobce sice namítá, že dle jeho názoru je státem příslušným k posouzení žádosti ČR, avšak tento závěr ničím nepodpořil, a taktéž neuvedl, z jakého důvodu podle něj žalovaný pochybil, pokud aplikoval příslušné ustanovení Nařízení a jako příslušný stát určil Polskou republiku.
23. Žalobce stručně namítal nedostatečné posuzování existence systémových nedostatků v polském azylovém systému žalovaným. Konkrétně se žalovaný dle žalobce měl nedostatečně zabírat tím, zda mu nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení Dublin III. Dle judikatury je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy, bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015 č. j. 1 Azs 248/2014-27).

24. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný otázkou existence systémových nedostatků zabýval na straně 4 rozhodnutí. Konkrétně žalovaný vycházel z dokumentu Informace OAMP Polsko, azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 18. 6. 2019. Žalovaný se detailně zaobíral situací žadatelů v Polské republice, kdy mimo jiné uvedl, že průběh řízení je u žadatelů, kteří jsou vráceni do Polské republiky v rámci postupu podle Nařízení, totožný jako u žadatelů, kteří dobrovolně přicestují do Polské republiky a podají žádost o mezinárodní ochranu.
25. Žalovaný zohlednil polskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, apod. Žalovaný též konstatoval, že nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice dosahující rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Polská republika je mimo jiné považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy EU. Žalovaný neshledal v případě Polské republiky žádný důvod se domnívat, že by žalobci mělo v Polské republice hrozit nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Úvahy žalovaného zároveň měly oporu ve správním spise, avšak žalobce se se spisovým materiálem neseznámil, neboť se k příslušnému správnímu úkonu nedostavil.
26. Soud přihlédl též k tomu, že žalobce v žalobě dostatečně konkrétně netvrdil a důkazně ničím nepodložil svůj názor o opačném posouzení otázky existence systémových nedostatků. Soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Polsku stran průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany a stran podmínek přijetí žadatelů nepředstavuje porušení žalobcových základních lidských práv. Žalovaný své úvahy dostatečně podrobně a přezkoumatelně odůvodnil a podklady shromážděné k situaci v Polsku aktuální, relevantní a podložené informacemi z různých zdrojů. Tvrzenou nepřezkoumatelnost soud neshledal.
27. Lze shrnout, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem i Nařízením, stav věci byl zjištěn dostatečně, rozhodnutí mělo oporu ve shromážděných podkladech a bylo odůvodněno způsobem odpovídajícím požadavkům správního řádu.
28. Ostatní námitky žalobce týkající se meritorního posouzení žádosti soud shledal nedůvodné. Jestliže žalovaný správně v daném případě rozhodl, že žádost žalobce je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) a řízení zastavil, kdy současně rozhodl, že příslušným státem k posouzení žádosti žalobce je Polská republika, neprováděl meritorní posouzení žádosti a nezabýval se tak ani tím, zda jsou u žalobce dány důvody pro udělení azylu dle § 12 – 14b zákona o azylu. Posouzení žádosti bude provedeno Polskou republikou. K námitce, že žalovaný účelově uvedl, že se žalobce má možnost přesídlit v rámci Ukrajiny, soud dodává, že tento závěr odůvodnění rozhodnutí vůbec neobsahuje, neboť, jak bylo uvedeno, žalovaný posuzoval toliko přípustnost žádosti žalobce a nezabýval se jejím meritorním posouzením.
29. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19. srpna 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce